

Arrest

nr. 204 384 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 26 november 2015 asiel aan. Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig van Bemarkan (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U verklaart zeventien jaar oud te zijn. U bent niet naar school geweest. Sinds enkele jaren leerde u het vak van timmerman in het dorp Ahmadzai. U woonde samen met uw ouders, twee jongere broers en een zus. Uw vader was tewerkgesteld bij de lokale politie in Shamshapur.

U verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Uw vader had tijdens het uitoefenen van zijn job enkele leden van de Taliban gearresteerd. Nadat deze personen weer vrij kwamen, is uw vader verdwenen. De Taliban hebben jullie huis aangevallen. Uw tante en zus geraakten hierbij gewond. Uw oom werd meegenomen en later gedood teruggevonden. Tijdens de aanval was u niet thuis, u verbleef op dat moment op uw werk. Na deze aanval trokken jullie in bij uw oom aan moederszijde die woonachtig is in Nagrah. Uw familie verblijft daar momenteel nog steeds. Uw moeder en uw oom vonden dat u niet meer veilig was en regelden uw vlucht uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 26 november 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een brief van de ouderen en enkele foto's omtrent de tewerkstelling van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo kan u vooreerst zeer weinig info aanleveren over de tewerkstelling van uw vader. U zegt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld was voor de lokale politie. Hij werkte in een checkpost en beschermde mensen in de regio (CGVS, p.10). Die checkpost was in Shamshapur (CGVS, p.11). Zelfs na enig aandringen, weet u niet meer te vertellen dan voorgaande over zijn job bij de lokale politie. Gevraagd naar wat uw vader dan tegen u zei over zijn job, zegt u dat hij niets tegen u zei en dat u altijd moe was wanneer u terugkwam van uw job als timmerman en onmiddellijk ging slapen (CGVS, p.14). Dat een vader nooit zou praten over zijn job met zijn oudste zoon, is echter hoogst onwaarschijnlijk. Verder verklaart u ook niet te weten wat arbaki zijn (CGVS, p.14). Arbaki zijn lokale militietroepen die mee aan de wieg stonden van de oprichting van de lokale politie in Afghanistan (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u niet weet wat dit is, roept vragen op. Des te meer omdat de foto's die u neerlegt van uw vader tijdens de uitoefening van zijn job iemand afbeelden zonder uniform. In die zin lijkt het dan ook dat de man op de foto eerder iemand van de arbaki zou zijn.

Over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht kan u bovendien bijzonder weinig tot geen informatie aanleveren. Hoewel u eerder verklaard heeft dat uw vader niets zei over zijn job (CGVS, p.14), heeft hij u blijkbaar wel gezegd dat de Taliban mensen aan het opleiden was om zelfmoordaanslagen te plegen, dat hij die heeft gearresteerd en heeft overgedragen aan de overheid. Enkele dagen later belde hij u zelfs op uw werk om te zeggen dat de mensen die hij had gearresteerd, waren vrijgelaten. Hij vroeg u om naar huis te gaan om uw familie te beschermen. U ging echter niet naar huis, maar bleef bij uw leraar. Net die nacht vond er een aanval plaats op uw huis (CGVS, p.15). Het is wel heel toevallig dat u net die nacht bij uw leraar moest blijven omdat uw werk nog niet af zou zijn geweest (CGVS, p.15). U verklaart immers dat dit nooit eerder gebeurd was, dat dit de enige nacht was dat u bij hem verbleef en dat u anders altijd naar huis ging (CGVS, p.18). Ook over de aanslag op uw huis legt u enkel vage verklaringen af. U spreekt eerst over een bom, zegt dan dat hun hoofden bedekt waren en dat ze 'iets' lieten vallen. Meer zou u er niet over weten omdat u er zelf niet bij was (CGVS, p.16). Dit kan geenszins overtuigen, daar u de volgende dag wel naar huis zou zijn gegaan en er met uw familie zou hebben gesproken (CGVS, p.16).

Er zit bovendien een zeer opvallend verschil in tijdsaanduiding van de gebeurtenissen tussen uw verklaringen bij DVZ (vragenlijst van 29 juli 2016, vraag 3.5) en deze tijdens het gehoor op het CGVS. Waar u bij DVZ nog verklaart dat de aanval op uw huis negen maanden voor uw vertrek is gebeurd, weet u deze tijdens het gehoor niet meer in de tijd te plaatsen. Zo weet u niet meer wanneer het incident is gebeurd. U weet eveneens niet meer wanneer u Afghanistan verliet of wanneer u in België aankwam. Toch nog eens gevraagd of er misschien rond die tijd een andere belangrijke gebeurtenis was waardoor u de aanval op uw huis in de tijd kan situeren, antwoordt u weer ontkennend. Gevraagd naar het seizoen houdt het bij de vage en nietszeggende verklaring dat het niet warm of niet koud was. Gevraagd naar wat er dan op de velden groeide, weet u weer te zeggen dat u zich dat niet herinnert. Opvallend is echter dat u nu de aanval niet negen maanden maar vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek situeert. Geconfronteerd met dit opvallende verschil, zegt u dat uw geheugen niet werkte tijdens het interview bij DVZ, dat u toen veel had meegemaakt (CGVS, p.16). Dat u op geen enkele manier kan verduidelijken wanneer uw vader zou zijn verdwenen en uw huis zou zijn aangevallen en dat u daar zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is niet aanvaardbaar en lijkt het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag te bevestigen.

U kan bovendien niet uitleggen welke bedreigingen de Taliban tegen uw persoon hebben geuit en waarom dus net u en niet de andere leden van uw familie Afghanistan zouden moeten ontvluchten. Bij DVZ verklaarde u dat het erg moeilijk was om te leven en dat er bedreigingen waren. Gevraagd naar meer informatie over deze bedreigingen, zegt u dat ze vroegen naar u. U weet echter niet wie naar u informeerde en u weet ook niet aan wie de vraag werd gesteld over uw persoon. U zegt dat ze u gevangen zouden willen nemen omwille van de arrestaties die uw vader deed. Op wat u zich hier baseert, kan u echter op geen enkele manier overbrengen (CGVS, p.17). U zegt dat uw familie ook nu nog bedreigingen krijgt, maar kan dit niet meer in detail uitleggen. Ze zouden in het geheim leven en zich verbergen. U had echter eerder verklaard dat uw moeder werkte als naaister en uw oom als mecaniciens. Uw oom en moeder zouden zich echter zeer discreet verplaatsen, zo argumenteert u nog (CGVS, p.18). Dat u zelfs nu nog steeds niet op de hoogte bent over de exacte bedreigingen die u en uw familie ontvangen, doet evenwel eens te meer twifelen aan uw verhaal.

Ook over uw gebruikte namen is er onduidelijkheid. Zo blijkt u niet over één, maar over twee Facebook profielen te beschikken, hoewel u in het begin van het gehoor op het CGVS aangaf er maar een te hebben (CGVS, p.4). Op het ene profiel is uw naam Z. (...), op het andere profiel blijkt uw naam M. R. (...) te zijn. Uw uitleg voor de naam M. (...) weet echter geenszins te overtuigen. Dit profiel zou volgens u aangemaakt zijn door een vriend en die vriend zou die naam gekozen hebben (CGVS, p.20). Op dit tweede profiel hebt u banden met verschillende mensen met dezelfde achternaam H. (...) die in Jalalabad verblijven (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met het profiel van Ab. H. (...) zegt u dat – in tegenstelling tot wat op zijn profiel is aangegeven- hij bij u in het dorp woonde (CGVS, p.20). Een andere persoon Ai. H. (...) blijkt u dan weer niet te kennen, u zegt dat u iedereen accepteert (CGVS, p.21). Dit is des te meer ongeloofwaardig wanneer uit het facebookprofiel van Ai. H. (...) blijkt dat hij op 28 januari 2017 een foto post waarop de persoon waarvan u beweert dat het uw vader is, duidelijk te herkennen is. Op 29 januari 2017 geeft u zelfs een commentaar op deze foto. Ook op een ander facebookprofiel, dat van I. (...) H., zijn twee foto's terug te vinden waarop uw zogezegde vader is afgebeeld. Ze werden gepost op 22 december 2016. Ook op een van deze foto's geeft u een commentaar. Bovendien geeft ook I. (...) H., weer iemand met dezelfde familienaam als uzelf, aan in Jalalabad te wonen. Dat u geen duidelijkheid wil verschaffen over uw gebruikte namen en connecties, doet eens te meer twifelen aan uw geloofwaardigheid. En hoewel u zelf beweert geen nieuws meer te hebben over uw vader, is het toch opmerkelijk dat hij op recente foto's wordt afgebeeld.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is een twijfelachtig document. Het is namelijk zeer opvallend dat de datum van uitgifte niet is ingevuld. U verklaart dat ze het misschien vergeten zijn (CGVS, p.12). Dat dit zou gebeurd zijn met een officieel identiteitsdocument weet echter geenszins te overtuigen. Wat dit document betreft, moet ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt ook voor de brief van de ouderen die u voorlegt. In deze brief wordt een korte opsomming van de feiten gegeven maar ook hier wordt niet duidelijk gemaakt welke bedreigingen u zou hebben ontvangen. U legt verder enkele foto's neer van uw vader tijdens de uitoefening van zijn job. Ze zouden volgens u een bewijs zijn, maar u kan ze op geen enkele manier duiden (CGVS, p.13-14). Het zijn overigens, net zoals de taskara van de persoon die uw

vader zou zijn, geen originelen. Bovendien zegt de taskara dat uw vader vierendertig zou zijn op dit moment, op de foto's is echter zeer duidelijk een veel oudere man te zien. Tot slot bewijst u ook op geen enkele manier een band te hebben met de man die op foto's is afgebeeld en waarvan u beweert dat het uw vader is. Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren

zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die houtbewerking studeerde en hierin ook reeds over werkervaring beschikt in Afghanistan. U spreekt bovendien Pashtu en kan ook een beetje Dari, de belangrijkste talen in Afghanistan. Hoewel u beweert niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p.10) kan hier toch enig voorbehoud bij worden gemaakt. Zo blijkt u wel twee Facebookprofielen te hebben en verschillende contacten te hebben met mensen in Afghanistan, wat toch als opmerkelijk kan worden beschouwd voor iemand die zichzelf aanduidt als analfabeet. Ook beschikt u over de nodige contacten in Jalalabad. Zo verblijft uw moeder momenteel bij uw oom die woonachtig is in Nagrah (grootstedelijk gebied Jalalabad). Ook u verbleef er enige tijd voor uw vertrek (CGVS, p.15). U haalt geen enkele reden aan waarom u ook nu niet terecht zou kunnen bij uw oom. U vermeldt wel dat uw oom en moeder bedreigd worden omwille van uw problemen. Maar zoals hierboven is uiteengezet zijn deze problemen ongeloofwaardig gebleken. Bovendien is het niet onmogelijk dat u beschikt over meer contacten in Jalalabad dan u zelf beweert. Dit is duidelijk af te leiden uit uw Facebookprofielen die hierboven werden besproken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke beoordelingsfout opgeworpen.

Na een theoretische uiteenzetting onderstreept verzoeker dat hij niet precies weet wat voor werk zijn vader verrichtte omdat deze hem en zijn familie waarschijnlijk wilde beschermen en daarom geen informatie over zijn werk meedeelde.

Hij stelt verder dat de commissaris-generaal niet via “facebook” kan bewijzen dat Ab. H. en Ai. H. familieleden van hem zouden zijn, nu H. een zeer (vaak) voorkomende achternaam is.

Voorts betoogt verzoeker dat het simpele feit dat een foto van zijn vader opduikt op “facebook” niet betekent dat zijn vader leeft.

Hij stelt vervolgens dat de ernst van het vervolgingsrisico dat hij loopt in geval van terugkeer een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist en verwijst hierbij naar artikel 196 van het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR en het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013.

In ondergeschikte orde laat verzoeker gelden dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert en dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vervolgens citeert verzoeker een passage die de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7 februari 2017 op haar internetpagina heeft aangegeven en waaruit blijkt dat men ervan mag uitgaan dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Hij leidt hieruit af dat het ook voor hem onmogelijk is om daar te leven. Voorts citeert verzoeker een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister *“for Refugees and repatriation”* en meent hij dat het onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen omdat de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen. Ten slotte citeert verzoeker nog uit een rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan, uit het artikel *“Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?”* van de BBC van 6 februari 2017, uit een rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 en uit een artikel van IRIN van 10 januari 2017.

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd en dat het dossier moet worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor een nieuw onderzoek, nu hij Afghaan is en de situatie in zijn land verontrustend is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 5 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201 en de COI Focus *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend, geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, nu (i) hij zeer weinig informatie kan aanleveren over de tewerkstelling van zijn vader en over de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht, (ii) er tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens het gehoor op het CGVS een zeer opvallend verschil zit in de tijds aanduiding van de gebeurtenissen, (iii) hij niet kan uitleggen welke bedreigingen de taliban tegen zijn persoon hebben geuit en waarom dus net hij en niet de andere leden van zijn familie Afghanistan zouden moeten ontvluchten, (iv) er onduidelijkheid bestaat over zijn gebruikte namen en connecties, (v) de door hem in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen en (vi) hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker zeer weinig informatie kan aanleveren over de tewerkstelling van zijn vader, die volgens verzoekers verklaringen tijdens het uitoefenen van zijn job enkele leden van de taliban zou hebben gearresteerd en, nadat deze personen weer vrij kwamen, verdwenen zou zijn:

"U zegt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld was voor de lokale politie. Hij werkte in een checkpoint en beschermde mensen in de regio (CGVS, p.10). Die checkpoint was in Shamshapur (CGVS, p.11). Zelfs na enig aandringen, weet u niet meer te vertellen dan voorgaande over zijn job bij de lokale politie. Gevraagd naar wat uw vader dan tegen u zei over zijn job, zegt u dat hij niets tegen u zei en dat u altijd moe was wanneer u terugkwam van uw job als timmerman en onmiddellijk ging slapen (CGVS, p.14). Dat een vader nooit zou praten over zijn job met zijn oudste zoon, is echter hoogst onwaarschijnlijk. Verder verklaart u ook niet te weten wat arbaki zijn (CGVS, p.14). Arbaki zijn lokale militietroepen die mee aan de wieg stonden van de oprichting van de lokale politie in Afghanistan (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u niet weet wat dit is, roept vragen op. Des te meer omdat de foto's die u neerlegt van uw vader tijdens de uitoefening van zijn job iemand afbeelden zonder uniform. In die zin lijkt het dan ook dat de man op de foto eerder iemand van de arbaki zou zijn."

Verzoeker laat thans in het verzoekschrift gelden dat hij niet precies weet wat voor werk zijn vader verrichtte omdat deze hem en zijn familie waarschijnlijk wilde beschermen en daarom geen informatie over zijn werk meedeelde. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de tewerkstelling van zijn vader slaagt verzoeker er evenwel niet in deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen, temeer nu deze verklaring niet strookt met zijn eerdere verklaringen op het CGVS dat zijn vader niets tegen hem zei omdat hij, wanneer hij terug kwam van zijn werk, moe was en naar bed ging (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 mei 2017, p. 14). Dit staat bovendien eveneens in contrast met verzoekers verklaring dat zijn vader hem gezegd zou hebben dat de taliban mensen aan het opleiden was om zelfmoordaanslagen te plegen, dat hij die heeft gearresteerd en heeft overgedragen aan de overheid en enkele dagen later zelfs gebeld had om te zeggen dat de mensen die hij gearresteerd had, waren vrijgelaten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 mei 2017, p. 15).

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij het wel heel toevallig acht dat de aanslag op verzoekers huis net plaats vond tijdens de nacht dat verzoeker niet naar huis ging en bij zijn leraar bleef omdat zijn werk nog niet af zou zijn geweest, terwijl hij als oudste zoon door zijn vader nog gevraagd werd om naar huis te gaan om zijn familie te beschermen en hij normaal, met uitzondering van deze ene nacht, altijd naar huis ging (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 mei 2017, p. 18). Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker over de aanslag op zijn huis enkel vage verklaringen aflegt:

"U spreekt eerst over een bom, zegt dan dat hun hoofden bedekt waren en dat ze 'iets' lieten vallen. Meer zou u er niet over weten omdat u er zelf niet bij was (CGVS, p.16). Dit kan geenszins overtuigen, daar u de volgende dag wel naar huis zou zijn gegaan en er met uw familie zou hebben gesproken (CGVS, p.16)."

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift echter ongemoeid.

Ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven laat verzoeker volledig ongemoeid:

“Er zit bovendien een zeer opvallend verschil in tijdsaanduiding van de gebeurtenissen tussen uw verklaringen bij DVZ (vragenlijst van 29 juli 2016, vraag 3.5) en deze tijdens het gehoor op het CGVS. Waar u bij DVZ nog verklaart dat de aanval op uw huis negen maanden voor uw vertrek is gebeurd, weet u deze tijdens het gehoor niet meer in de tijd te plaatsen. Zo weet u niet meer wanneer het incident is gebeurd. U weet eveneens niet meer wanneer u Afghanistan verliet of wanneer u in België aankwam. Toch nog eens gevraagd of er misschien rond die tijd een andere belangrijke gebeurtenis was waardoor u de aanval op uw huis in de tijd kan situeren, antwoordt u weer ontkennend. Gevraagd naar het seizoen houdt het bij de vage en nietszeggende verklaring dat het niet warm of niet koud was. Gevraagd naar wat er dan op de velden groeide, weet u weer te zeggen dat u zich dat niet herinnert. Opvallend is echter dat u nu de aanval niet negen maanden maar vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek situeert. Geconfronteerd met dit opvallende verschil, zegt u dat uw geheugen niet werkte tijdens het interview bij DVZ, dat u toen veel had meegemaakt (CGVS, p.16). Dat u op geen enkele manier kan verduidelijken wanneer uw vader zou zijn verdwenen en uw huis zou zijn aangevallen en dat u daar zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is niet aanvaardbaar en lijkt het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag te bevestigen.

U kan bovendien niet uitleggen welke bedreigingen de Taliban tegen uw persoon hebben geuit en waarom dus net u en niet de andere leden van uw familie Afghanistan zouden moeten ontvluchten. Bij DVZ verklaarde u dat het erg moeilijk was om te leven en dat er bedreigingen waren. Gevraagd naar meer informatie over deze bedreigingen, zegt u dat ze vroegen naar u. U weet echter niet wie naar u informeerde en u weet ook niet aan wie de vraag werd gesteld over uw persoon. U zegt dat ze u gevangen zouden willen nemen omwille van de arrestaties die uw vader deed. Op wat u zich hier baseert, kan u echter op geen enkele manier overbrengen (CGVS, p.17). U zegt dat uw familie ook nu nog bedreigingen krijgt, maar kan dit niet meer in detail uitleggen. Ze zouden in het geheim leven en zich verbergen. U had echter eerder verklaard dat uw moeder werkte als naaister en uw oom als mecaniciens. Uw oom en moeder zouden zich echter zeer discreet verplaatsen, zo argumenteert u nog (CGVS, p.18). Dat u zelfs nu nog steeds niet op de hoogte bent over de exacte bedreigingen die u en uw familie ontvangen, doet evenwel eens te meer twifelen aan uw verhaal.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast doet de omstandigheid dat verzoeker geen duidelijkheid wil verschaffen over zijn gebruikte namen en connecties eens te meer twifelen aan zijn geloofwaardigheid. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Zo blijkt u niet over één, maar over twee Facebook profielen te beschikken, hoewel u in het begin van het gehoor op het CGVS aangaf er maar een te hebben (CGVS, p.4). Op het ene profiel is uw naam Z. (...), op het andere profiel blijkt uw naam M. R. (...) te zijn. Uw uitleg voor de naam M. (...) weet echter geenszins te overtuigen. Dit profiel zou volgens u aangemaakt zijn door een vriend en die vriend zou die naam gekozen hebben (CGVS, p.20). Op dit tweede profiel hebt u banden met verschillende mensen met dezelfde achternaam H. (...) die in Jalalabad verblijven (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met het profiel van Ab. H. (...) zegt u dat – in tegenstelling tot wat op zijn profiel is aangegeven- hij bij u in het dorp woonde (CGVS, p.20). Een andere persoon Ai. H. (...) blijkt u dan weer niet te kennen, u zegt dat u iedereen accepteert (CGVS, p.21). Dit is des te meer ongeloofwaardig wanneer uit het facebookprofiel van Ai. H. (...) blijkt dat hij op 28 januari 2017 een foto postte waarop de persoon waarvan u beweert dat het uw vader is, duidelijk te herkennen is. Op 29 januari 2017 geeft u zelfs een commentaar op deze foto. Ook op een ander facebookprofiel, dat van I. (...) H., zijn twee foto's terug te vinden waarop uw zogezegde vader is afgebeeld. Ze werden gepost op 22 december 2016. Ook op een van deze foto's geeft u een commentaar. Bovendien geeft ook I. (...) H., weer iemand met dezelfde familienaam als uzelf, aan in Jalalabad te wonen.”

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet via “facebook” kan bewijzen dat Ab. H. en Ai. H. familieleden van hem zouden zijn, nu H. een zeer (vaak) voorkomende achternaam is. Hij betwist evenwel niet dat hij over twee “facebook” profielen beschikte, terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS nog verklaarde er slechts één te hebben. Evenmin betwist hij dat zijn verklaring op het CGVS dat Ab. H. bij hem in het dorp woonde niet overeenstemt met wat op zijn profiel is aangegeven. Verzoeker biedt tevens geen verklaring voor het feit dat hij verklaarde Ai. H. niet te kennen, terwijl uit diens “facebook” profiel blijkt dat deze op 28 januari 2017 een foto postte waarop de persoon van wie verzoeker beweert dat het zijn vader is duidelijk te herkennen is. Door in het verzoekschrift enkel te stellen dat de commissaris-generaal niet via “facebook” kan bewijzen dat Ab. H. en Ai. H. familieleden van hem zouden zijn, weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen duidelijkheid wil verschaffen over zijn gebruikte namen en connecties niet, noch toont hij hiermee aan dat de

gevolgtrekking die de commissaris-generaal uit deze vaststelling trekt, met name dat dit doet twijfelen aan zijn geloofwaardigheid, onredelijk zou zijn.

De stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande:

"Uw taskara is een twijfelachtig document. Het is namelijk zeer opvallend dat de datum van uitgifte niet is ingevuld. U verklaart dat ze het misschien vergeten zijn (CGVS, p.12). Dat dit zou gebeurd zijn met een officieel identiteitsdocument weet echter geenszins te overtuigen. Wat dit document betreft, moet ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt ook voor de brief van de ouders die u voorlegt. In deze brief wordt een korte opsomming van de feiten gegeven maar ook hier wordt niet duidelijk gemaakt welke bedreigingen u zou hebben ontvangen. U legt verder enkele foto's neer van uw vader tijdens de uitoefening van zijn job. Ze zouden volgens u een bewijs zijn, maar u kan ze op geen enkele manier duiden (CGVS, p.13-14). Het zijn overigens, net zoals de taskara van de persoon die uw vader zou zijn, geen originelen. Bovendien zegt de taskara dat uw vader vierendertig zou zijn op dit moment, op de foto's is echter zeer duidelijk een veel oudere man te zien. Tot slot bewijst u ook op geen enkele manier een band te hebben met de man die op foto's is afgebeeld en waarvan u beweert dat het uw vader is. Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de gedane bevindingen in een ander daglicht stellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 196 van het "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van UNHCR, gaat hij er aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciale hoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststellingen worden bevestigd door de bij de aanvullende nota van 5 april 2018 gevoegde COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 16, map met ‘landeninformatie’) en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 5 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen, “*Improvised Explosive Devices*” (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen

binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel het geweld in de stad Jalalabad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van de stad Jalalabad dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de stad Jalalabad blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de Taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen beschikt verzoeker evenwel over een reëel intern vluchtalternatief.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Zo citeert verzoeker een op 7 februari 2017 op de internetpagina van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking geplaatst advies, waaruit zou blijken dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Dit advies is evenwel gericht aan toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten en die niet uit Afghanistan afkomstig zijn. Een dergelijk advies kan evenwel niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel de Afghaanse nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Verzoeker kan er dan ook niet uit afleiden dat het voor hem onmogelijk is om in Afghanistan, laat staan in de stad Jalalabad, te leven.

Waar verzoeker nog een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister “*for Refugees and repatriation*” citeert waaruit volgens hem onbetwistbaar blijkt dat de situatie in Afghanistan verslechterd is, wordt er op gewezen dat dit een persoonlijke en dus subjectieve weergave van feiten betreft, waarvan de bewijswaarde relatief is. Hoe dan ook blijkt uit dit interview niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij zich zou vestigen in de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In tegendeel, uit het rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan waaruit verzoeker citeert, en ook uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt duidelijk dat er in Afghanistan regionale verschillen zijn wat het aantal burgerslachtoffers betreft. Dit blijkt evenzeer uit het artikel “*Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?*” van de BBC van 6 februari 2017 en het rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 waaruit verzoeker citeert, en die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Nangarhar en Kabul. Ook uit het persartikel van IRIN van 10 januari 2017 blijkt niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die zich in de stad Jalalabad zou vestigen louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die houtbewerking studeerde en hierin ook reeds over werkervaring beschikt in Afghanistan. U spreekt bovendien Pashtu en kan ook een beetje Dari, de belangrijkste talen in Afghanistan. Hoewel u beweert niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p.10) kan hier toch enig voorbehoud bij worden gemaakt. Zo blijkt u wel twee Facebookprofielen te hebben en verschillende contacten te hebben met mensen in Afghanistan, wat toch als opmerkelijk kan worden beschouwd voor iemand die zichzelf aanduidt als analfabeet. Ook beschikt u over de nodige contacten in Jalalabad. Zo verblijft uw moeder momenteel bij uw oom die woonachtig is in Nagrak (grootstedelijk gebied Jalalabad). Ook u verbleef er enige tijd voor uw vertrek (CGVS, p.15). U haalt geen enkele reden aan waarom u ook nu niet terecht zou kunnen bij uw oom. U vermeldt wel dat uw oom en moeder bedreigd worden omwille van uw problemen. Maar zoals hierboven is uiteengezet zijn deze problemen ongeloofwaardig gebleken. Bovendien is het niet onmogelijk dat u beschikt over meer contacten in Jalalabad dan u zelf beweert. Dit is duidelijk af te leiden uit uw Facebookprofielen die hierboven werden besproken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal betreffende deze hervestiging.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN